

είδεν, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶχαν σφιχθεῖ καὶ ὅτι ἐκάλυπτον μίαν τετραγώνον ὄπην, διὰ τῆς ὁποίας χωρὶς δυσκολίας μποροῦσε κανεὶς μὲ ἕνα σχοινὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

— Εὐρῆκα, ἐφώναξε εἰς τοὺς κάτω μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντας. Ἡ μυστικὴ εἴσοδος ἀνεκαλύφθη! ἔπειτα ὁμως εἰσιώπησε ἀποτόμως. Ἄλλὰ τί σημαίνουν αἱ ἀμυχαὶ; Σχοινιδ φυσικά δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φάγουν τὰ κεραμίδια τόσον βαθειά. Ἐπομένως ἔπρεπε οἱ λησταὶ (ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν περισσότεροι τοῦ ἐνός) νὰ φέρουν μεθ' ἑαυτῶν καὶ κάτι ἄλλο ἐκτός ἀπὸ σχοινιά. Ἄλλὰ τί νὰ ἦτο αὐτό;

Ἐὶς τὸν ἄνθρωπον ἀπῆστραπτεν ὄλος ἀπὸ χαρὰν ἕν ἀναμονῇ τῆς λύσεως, ὅτε ὁ Χόλστεν κατήλθε. Αὐτός ὁμως εἶπε:

— Ἀκόμη καὶ ὡς ἀρχὴ πολὺ ὀλίγα, ἀγαπητὲ φίλε, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, τὸ αἶνιγμα δὲν θὰ λυθῇ εὐκόλως. Δίαν προσεχῶς θὰ σᾶς ἀναγγείλω τὴν ἐπίσκεψίν μου πάλιν.

Ἐτσι ἀφῆκε τὸν ὑπάλληλον καταπληκτον καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του.

Εἰς τὴν πόλιν εἶχεν ἤδη διαδοθεῖ ἡ φήμη περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Χόλστεν, χιλιάδες ἄνθρωποι ἐπερίμεναν εἰς τὴν περιφρακτον ζώνην διὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν διάσημον συμπολίτην των.

Ἐὶς τὸν Χόλστεν ὁμως οὔτε ἔβλεπε, οὔτε ἤκουε τίποτε. Μηχανικῶς μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβγαζε τὸ καπέλλο του. Πάντα πάντιν διηρωτάτο, τί ἐσήμαιναν αἱ ἀμυχαὶ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην; Τέλος διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν σκέψιν του ἔλαβε τὸ χαρτί μὲ τὴν πυστικὴν γραφὴν ἀπὸ τὴν τσέπην του καὶ ἤρχισε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο.

Τόσον πολὺ εἶχε βυθισθεῖ εἰς τὰς σκέψεις του, ὥστε τρομαγμένος ἀνετινάχθη μόλις τὸ αὐτοκίνητον ἀποτόμως ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του.

Βαθεῖα ἀναπνέων ἀφῆκε εἰς τὸν προθάλαμον τὸ ἐπανωφόρι του καὶ ἐξηπλώθη βαθεῖα εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ γραφείου του.

Ἐποῦ ἀνεπαύθη ὀλίγον καὶ ἐτσιμύπησε κατὰ ἀπό ὅτι τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ κυρία Λόγγοβ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ ἔθεσε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἔγγραφο μὲ τοὺς

ἀριθμούς. Ἐστηριξε τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὰς δύο του χεῖρας καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὰς σκέψεις του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΝΟΜΠΕΛ ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΡΞΟΝ

Ἡ Ἀκαδημία τῆς Σουηδίας ἀπένειμε τὸ βραβεῖον Νόμπελ τῆς Φιλολογίας διὰ τὸ ἔτος 1927 εἰς τὸν κ. Ἐρρίκον Μπερξόν.

Ἐὶς τὸν Ἐρρίκον Μπερξόν ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1859. Ὡς μαθητῆς τοῦ Λυκείου Κονδορσὲ εἶχε λαμπρὰς ἐπιτυχίας εἰς τὴν γενικὴν δοκιμασίαν, μετὰ πολλοὺς δὲ δισταγμοὺς ἔκλινε πρὸς τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων. Τῷ 1878 ἐγένετο δεκτός εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ecole normale supérieure μὲ μίαν διατριβήν, ἣτις μετὰ ταῦτα ἀπέκτησε καὶ ὀλίγην διασημότητα.

Ἀποῦ ἐδίδαξε ὡς καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας εἰς Κλερμόν—Φερράντ ἐκλήθη εἰς Παρισίους τῷ 1883, ὕπεστήριζεν τὰς διατριβὰς του ἐπὶ διδασκαλίᾳ καὶ διωρίσθη κατὰ τὸ 1900 εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας. Εἰς αὐτὸ κατέλαβε τὴν ἔδραν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας προτοῦ διαδεχθῆ τὸν Γαβριὴλ Τάρντ εἰς τὴν ἔδραν τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας (τῷ 1904).

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης χρονολογεῖται καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῆς Μπερξονικῆς Φιλοσοφίας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀφετηρία του εἶναι μία πρωτότυπος ἰδέα τῆς πραγματικῆς διαρκείας ἀντιθέτου πρὸς τὸν δημογενῆ χρόνον, ὅστις συγγέεται εἰς τὴν ἔκτασιν. Αἱ πρῶται ἀρχαί, τὰς ὁποίας περιέλαβεν εἰς τὸ διάσημόν του Essai sur les données immédiates de la conscience et matière et memotre ἐκυρώθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν «δημιουργόν του ἐξέλιξιν» ἔργον ποῦ ἀφήνει πρᾶγματι ἐποχὴν καὶ ἐν τῷ ὀποίῳ ὁ κ. Ρενὲ Ντουμικ ἐχαιρέτησε ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν 24 Ἰανουαρίου 1918 «τὴν νεωτεριστικὴν αὐτὴν πνοὴν ποῦ ἡμῖς ἐγείρει δι' ὀρισμένον χρόνον τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου καὶ φέρει εἰς τὴν ἀνήσυχον ἀνθρωπότητα τὴν ἀνακούφισιν τῶν μεγάλων ἐλπίδων».

— Ω.....